

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

צמ.

עין משפט
נר מצוה

בח א מ״י פ״ג מהל'
 שבת הלכה ג סמו
 לאון סה:
בח ב מ״י שם הלכה יג
 סמו שס:
ג ג מ״י שם הלכה ג
 וסמו שם ט״ו ע״כ א״ח
 שם ט״ז ע״כ:
ג ד מ״י פט״ו מהל'
 שמונת ארבעין י״ד א״:
ג ה ט״ז שם י״ד ס״י
 רמז ט״ף כט:
ג ו ז מ״י פט״ו מהל'
 שבת הלכה ז סמו
 לאון סה ט״ו ע״כ א״ח ס״י
 שם ט״ז ע״כ א״:

רבינו חננאל (המשך)

מחשבתו שחשב כי
לערוך מהן להנחילו,
משפירו להם מה שיש בו
ד' פסחים, וכברא דאמר
בפי הכהן שריא חייב,
והמחשבת שריא חייב
ההכלבל ולפי הכהן
הכשן [מקום ד']. הכהן נמי פיר
פיר אמתו מחשבתו
משפירו להם כאלו מקום
ה'. בעי רבא הוא
ברשות הרבים, או [ארת]
ברשות הרבים, או [ארת]
ברשות היחיד פיר אמתו
ברשות הרבים מזה.
עיקרה אוליין ומרשות
לרשות הוא. או דילמא
בתי ציאה אוליין וברשות
אחתה היא, ועלתה חתוקי.
וקיימא לן כל חתוקי
דאריסא דלתומרא. ר' יהודה
היה שנתלש אדף כפיו כר.
ואצעי' אדף אדפי ברקו
נתלש נקדא. (ב) והתניא
ההואכל הכהן ידיו
מסובבות הכהני ידו בידים
פיר שילול צדור ר' מאיר
מטמא שכבר נכשרה
ברקו ונע בה חייב
דעו יוסי' שמעון
מסובבות ומכשירין ובר
שנאו וההש' ר' יהודה
אמר חתף ברקו חנה
ותלש חתף וכל חתף
שנאו. (ב) וכל חתף
ואינו משקו להכשין,
במכשירין פיר ואילו
מטמא ומכשירין ובר
שנאו וברקו ושכבת דעו
ויומי רגליו וברעיתן פיר
המת דר נדה. ר' אלעזר
אמר שכבת דר אמר
מכשירא. (ב) ויהנ
מוחלפת השטה. פיר
לחור ואומר במשה ר'
מאיר אומר חתף בר סמא.
ר' יהודה אומר אצעי' שלא
חתף סמא. ר' יוש
חתף ואמר לעולם
חתף הוא והתניא
בכריתא אומר ושמעתי
כח. פיר חור ליה עבתי
סמא חתפה.
וקיימין עליו והתניא
כח וכן ורק שנתלש דעו
אם חתף ר' אמת חתף.
אלא מחורתה ר' יוחנן.
א' רש לקוש הכהה ורק
ח' אל עימוד אדם.
ברשות היחיד ויהיה
ברשות הרבים ר' יוש
וארמאן.
ר' ארמאן
הרבים ומטלסל ברשות
היחיד ר' אדם.
דקני לא עימוד אדם.
ר' מאיר. ופריך רב ויסק
בתפסין שחייבין לן
לגופו. ואפילו רבן מדרו
לא יא' גרנא לא רש ליה
דא' מבני אדם ורבו

הוא סבר מדיפא ר"מ ב'. פי' צקונט' סיפא היא דלא יפתח
לאיירי זה ר"מ וק"ק דהיא חסוקה יותר מדאי וגרסה לר"י
דסיפא דלא ישתין ולא ירוק דפליג עליה ר' יהודה וסתם דר פלוגתא
דרי' יהודה ר"מ ומיהו קשה דא"כ הוה ליה למיפדך נמי בגמרא ר"מ
אדר"מ למאי דגרסי' ברוב ספרים ר'
מאיר מטמא וכן גרס ר"ח ולמאי
דמסיק מוחלפת השיטה נמי ינחא
דלא תיקשי דר"מ אדר"מ ושמא
משום הינה מלהקשות דר"מ אדר"מ
משום דליכא להדפסי דרבי מאיר
לדברי רבי יוסי:

הוציא חייב חטאת
דר אבל אסור איכא
דר אבל אסור לימא
דאמר רבא המעביר
עבירו דרך עליו חייב
בל אסור דילמא אם
א יעמוד אדם ברה"י
שתין ורק חייב חטאת
וחה מעל גבי מקום
שוויא ליה מקום דאי
אמר רבא ד זרק ונה
שן חייב חטאת והא
ולויכא אלא מחשבתו
מחשבה משויא לה
ה"י ופי אמה ברה"ר
ונן או בתר יציאה
יוק רבי יהודה אומר
הפך בה והתנן
ם מסואבות והכנים
דור רבי מאיר מטמא
דה אומר היפך בה
דור רבי יוחנן
קיש אמר לעולם לא
סקינן בכיחו והתניא
ונתלש מאי לאו רוק
הא תניא ר' יהודה
ן רוקו שנתלש לא
רוק אלא מחוורתא
ר"ל כיה בפני רבו
כל משנאי אהבו
י אלא למשנאי והא
מרין: **מתני'** לא
שתה ברה"ר ברה"ר
בן הכנים ראשו ורובו
בן בגת: **גמ'** רישא
ומר רב יוסף בחפיצין
כל " איבעיא להו
היא היא אמר רבא
בן ניקום וגזור גזירה
אמינא לה מדרקתני
וכן

וקשרתיה צפה לפי מה שפירשתי
 ויחא אפי' צרוק של טהור וכן פ' הר"ר י"ט ויחא נפסקא לי
 וקשרתיה צפה ובשעה שנארג זה כדי לקבל טומאה עדיין היה
 צרוק לה עליה שניטמא מחמת הידים וטימא את המפה שהמסקה
 מטמא בכל שהוא כדפרישית ולא כמו שמפרש ר"ת דלאיירי צרוק של
 נדה כמו שפירש שם בקונטרס לפי שלא היה נראה לו להעמיד צרוק
 של טהור משום דלא חשיב צרוק משקה לקבל טומאה דחשיב שפיר
 משקה כדפרישית:

רבי מאיר ממשא. אית ספרים דגרסי רבי מאיר מטער:
הגת ועל ידי כן מותר לשמות בכל ענין והיינו כרבי מאיר:
קולט

מדיסופא ר"מ. הא דלא יפחטו דאיירי ר"מ בהו: הא הוילא. ההפך מד' אמות חיב. אע"ג דהוא עומד בגובה והנביו למעלה מ' והעצירו לא אמר' העצרת דרך מקום פטור הוא אלמא בחד הנחה ועקריה אוליין והרי נטו ממחילתא ארבע והניחו לסוף ארבע: פטור אכל אסור. מדרבנן דילמא אמי

לעצורי דרך למטה מעשרה: מחשבתו.
שהוא צריך לכך משוויא לה הולאה
תשובה: זקן. מתחילת ד' לסוף
ד': כפי הכנען. שקלטו שלהבת
וגשפיה: צמר עקירה. מן הגוף
ואלין והן נעקרים מן החלל של גוף
וחייב דמולות מן הגוף שהוא רה"י
לרה"ר: או צמר יליף. שיואל מן
הגוף ממנו והרי פי אמה צרה"ר ואין
כאלו עקירה מרה"י: ואע"ג דלא
היפך. בתמיה. דמשום תלישה לחודיה
אמר ר' יהודה לאסור דלמיפק קאי
וראפי' דלא היפך בה צמח פיו: ה"ה
ואולג דיעה. של תרומה: גידים
מסואבות. תסם ידים שלא נטלו הוו
שניות ופוסלות את התרומה: ר"מ
מטמא. שהרי הוכשרה התרומה
בזרוע שצפ"ר: ר' יוסי מטמא. דקסבר
כל זמן שהרוק צמח פיו לאו משקה
הוא והרי הכי כגופו של אדם ואינו
משכיר: היפך. ברוב הולוא לחוך
נטמא דלמשד"ה קאי ומכשר:
מוחלפם השיטה. החליף ר' יהודה

שיטתו ואלא הימנה: לא סתליף. לא
 מימא מוחלפת היא דמתני' דקאמר
 אע"י דלא היפך קאי למשיירא בביחו
 עסקינן לימא שנתלש מן הגוף ע"י
 חולי שקורין טו"ש: כיחו ונסלש.
 לא יהלך ד' אמות ע"י שירוק:
 וזרי לאו. דמתני' קמי ביחו וכן
 ודקו: כדשינינן מעיקרא. מוחלפת
 השיטה: חייב מיסה. ידיר שמים: כל
 משאלי אכזב מוס. תורה אמרה להאי
 קרא בפרשת ה' קניי: אלא למשניאי.
 למשניאים' דעתו באיניות: והא מינס
 אנים. שעל כרחו הוא ע"י חולי או
 הינה: בית וכו' קאמרינן. שרק
 אותו בפני רבו והיה לו להסתלק משם
 או להצילו בכסותו: במתני' וישטה
 ברה"ב. וישיט לוירו לרה"ב וישטה
 גזירה שמה יכניס הכלי אליו: וכן
 גג. מפרש גג' [ע"צ] לענין מעשר:
 גב' יושא רבנן. לעיל' אוקימנא
 להא דקמני [לח:] עומד אלס ברה"ב
 ומטלטל ברה"ב כרבנן דפליגי עליה
 דר"מ במתני' גבי מפתח ולא גזרינן
 שמה יכניס והכא גזר שמה יכניס
 כר"מ והא ליכא למימר דשתייה המים
 תהוי הכנסה כמשמין ורוק דלא דמי
 דהתם קא עקר מרשותו וקא עבד
 הנחה לרשותו או אלל שותה עבד
 עקירה והנחה צדאל רשותא דהא
 צרשות שהוא שותה זה פיו עומד
 ובפיו הן נחין מיד: בחפזין הצריכין לו. אפי' רבנן מודו דגזר צהו
 דמתוך שהוא צריך להם יכניסם אללו הלכך משקין הללו צריכין לו
 וגזרינן: כרמלים מאי. מהו שיעמוד בצרמלית וישטה ברה"ב או
 ברה"ר: היא היא. כי היכי דלא יעמוד ברה"ר וישטה ברה"ב כך
 לא יעמוד בצרמלית וישטה ברה"ב: היא גופא גזירה. אי דעיל
 לגביה כלי ליכא אסורא דאורייתא אלא גזירה דרבנן דלא לימי
 לאפוקי מרה"ב לרה"ר ואין ניקוס ויגזר שתייה אטו הכנסת כלי:

ובן בנת. לענין מעשר פירוש צריך שיכניס ראשו ורובו על

גורע לטורף ארבע אם העבירו דרך עליו חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אם הוציא חייב חטאת. לא יעמוד ברשות היחיד וישתכן בו, וכן לא ירוק מרשות לרשות. אמר ר' חייב חטאת. ואע"ג דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהן ד' טפחים.

מסורת הש"ס

(א) שבת ח: ע"ש לעיל לה,
(ב) שבת קב, [ושם א"י רבה],
(ג) כל"ס פ"ח משנה י,
(ד) צ"ה ג. ו"ש"ג, (ה) [שבת]
קיד, מגילה כח, ושם א"ה
אל מילה משנ"י אלא
משנ"י, (ו) שבת יא, לעיל
כ, (ז) שבת יא: (ח) [שם]:
צ"ה ג. ו"ש"ג, (ט) [נקמן]
קא, (י) צ"ע: לשנ"א
(כ) [צ"ה ג. ו"ש"ג, (ל) ו"ש]
[שבת ד: מ"ד אלא],
(מ) ע"ז לה,]

תורה אור השלם

1. וְחֻטְאֵי חֲמִס נִפְשׁוּ כָּל
מִשְׁנֵאֵי אֲהָבוֹ מוֹת:
משלי ח לו

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר' יהודה אומר
ביחו וכן רוקו כל"ל ומיצת
שנתלש ממח:

לעזי רעט"י

טו"ש. שיעול (הגורם
להפרשת כית, להבדיל
מסתם רוק).

מוסף רע"י

והעבירו דרך עזריו.
למעלה מראשו, שקעיו
ממיה' לו וסולט דך
למעלה מראשו והיטו
לפוך לרצו. חייב. ופס'ג
לדאור' מקום פטור,
דגזר' שפיר' ואין בן מקום
זכח דרעס' (ועל' פס'ח).
והחליף שיעמו (פסחים
וה). וישתה ברה"י.
וישעו פיו ושלשו לה'ר
לאחז' לו ולשמות, גזירה
שמה ויזא' הכלי אליו
ונמלא ממתיב טעמא (שבת
י"א). אלא אם כן הכנסו
ראשו ורובו. דמישעין
שע' ימשך גופו למקום
רגלו ויזא' הכלי עמו
(על' ג'). כדמילת מאי.
בגון דקסא, דמזדנן הוא
למקום להנעם וליזא' את
מנו לעמוד ברה"י או
בה' וישע' ראשו
למחילה למחו וישתה
(שבת י"א). היא משיא.
כשב' שאלמו עני הניגא.
ק' או חסור' (שם). היא
גזירה גזירה. חסיו ויזא'
הכלי מחובה לה' או
מחובה לה'ר' מזדנן
עממא הוא, ואנן גזוקים
וגבורי. חסמט ראשו אטו
הואכל כל (שם). גזירה
לגזירה. ה' דלמתיך
כעל' יזא' שאלן שאלן
גזירה לגזירה, מהאי קרא
פוקא ושמרתם את
משמרתו (ויקרא י"ז) עשו
משמרת, כלומר גזירה,
למשמרת, למתני; ולא
משמרת למשמרת, של
ישעו גזירה לגזירה (ב"צה
ב).

רבינו חננאל

ובלבד שלא יוציא חוץ
לד' אמות. דייקנן מינה
ללישנא בתרא הא הוציא
פטור אבל אסור, נימא
תיהוי תיובתיה דרבא,

(א) משמע מלשונו דצרייחא היא וכן לקמן בסמוך אמר והא דתניא בצרייחא ול"ע דהא משנה היא בכלים פ"ח.